

ГАЛОЎНАЕ «Ў ШТОДЗЁННАЙ МІТУСНІ»

Рагнעד Малахоўскі... Канечне, чытача можа прывабіць яго імя, а не толькі паэзія. Але мяне ён захапляе яшчэ і як асоба.

Асоба.

Адразу вее натхнёнасцю і ўпэўненнасцю. Шчыра кажучы, ён натхняе як асоба: няўрымслівы, ураўнаважаны, мудры і пладавіты, хаця і малады. Чалавек, спрактыкаваны ў літтусоўках, але які мае сваю мэту. Рагнעד – увасабляе ў сабе не толькі імя і захапляльную асобу, але інтэлект і нацыянальную ідэю, якія ён нясе свядома «праз мітусню жыцця». За гэта яму і павага:

*«Дыханне Бога.
У неабдымнай кроне –
паэзія летняга надвячорка.»*

Так, ягоная маладосць і ёсць надвячорак. Мо гэта і дае мудрасці, яму, маладому і зусім невыпадковаму:

*«Кожным уздыхам,
кожнай хвалькай,
кожным імгненнем
трымаецца за жыццё
чысты ручай
пасярод балаціны.»*

Напэўна, каментары залішнія. Рагнעד ведаў, які шлях абраць, каб «ручай заставаўся чыстым»... Яго лёс мае крутыя павороты, і маладосць праходзіць хутчэй не сярод

«надвячоркаў», а менавіта сярод «балацін», але яна імкнецца захаваць «свой чысты ручай». У гэтым і палягае філасофія Рагнеда, упэўненага і невыпадкова мудрага.

Выгнаннік.

Чым ён імпануе, дык гэта сваёй рамантычнасцю:

*«У дзённай мітусні
спазніўся на спатканне.
Са мной
на лавачцы
адпачывае ліст...».*

Каму ж не вядомыя гэтыя пачуцці сярод маладых, тут і наіўная Вера, і ўзнёслыя фантазіі, і ўтрапёныя эмоцыі... Але ёсць і другое:

*«Выгнаннік
дзьмухаўцовага раю
знайшоў спачын свой,
схіліўшы голаў
на тваё калена.»*

Тут мы разумеем і самавітую мудрасць, і няпросты прайдзенны жыццёвы шлях. Напэўна, ранавата маладому чалавеку пісаць такое ў сваім ўзросце: але што ёсць, тое ёсць. Гэтым Рагнед і выклікае яшчэ большую ўвагу як паэт:

*«Усё міне,
і застанецца толькі
смагу наталіць
кіпучай лаваю
з грудзей вулкана
нашага жыцця.»*

Мітусня жыцця.

Гэты зборнік – паўнаwartасны і інтэлектуальна вывераны. Няма так званых «Карцінак з выстаўкі», ад першага да апошняга верша ўсё прасякнута выверанай канцэпцыяй, дзе мы бачым паэта, які адбыўся, які нам цікавы і сваімі нестандартнымі думкамі, і ўрадлівымі эмоцыямі. Няхай сабе мы трапляем у кунегу дзённай мітусні, але бачым Рагнеда Малахоўскага сапраўднага. Хочацца пажадаць яму ўмець бачыць галоўнае і ў тым праяўляць свой розум, замест штодзённай мітусні, якая разбурыла не аднаго маладога ў сваім тлуме, бо здзейснены плён вельмі wartасны і ёсць, я спадзяюся, плённым пачаткам новага.

Сяргей ПАТАРАНСКИ

ЗМАНЛІВАЯ ЛЁГКАСЦЬ РАДКОЎ

На маладыя таленты беларуская паэзія ніколі не была бедная. Рагнеда Малахоўскага можна назваць талентам, што адбыўся: больш за дзесяць гадоў назад выйшаў яго першы зборнік вершаў «Беражніца», з таго часу было шмат публікацый і яшчэ дзеве кнігі, малады паэт стаў рэдактарам і супрацоўнікам літаратурных выданняў.

Сам аўтар вызначае жанр твораў, якія ўвайшлі ў гэты зборнік, як «кароткія філасофскія імпрэсіі». У зманлівай лёгкасці такой формы – некалькі нерыфмаваных радкоў – існуе вялікая складанасць. Бо ў гэтых радках трэба здолець выказаць арыгінальную думку, перадаць пачуццё, намалюваць запамінальную карціну, каб чытача «прабіла» на разважанні – як ад сузірання галінкі сакуры. Ну, ці галінкі вясновай вярбы... Атрымліваецца гэта ў аўтара не заўсёды, але атрымліваецца, калі

*«Вясновая паводка –
кацяня –
лашчыца да ног
сталіцы шэрай.
Вярбіны
намурлыкалі вясну.»*

Толькі паэт можа зразумець, што калі на калені каханай дзяўчыны прысямляецца парашуцік дзьмухаўца, гэта знайшоў прытулак выгнаннік дзьмухаўцовага раю. Можа ўбачыць, як вясновы туман грызе скарынку зляжалага снега, і падзяліць сваю адзіноту на паркавай лаўцы з прыселем на яе

восеньскім лістком... Заўважыць, як душа кнігі, пакінутай на марозе, блукае ў пошуках цяпла бібліятэкі... На гэтым камерным фоне крыху губляюцца глабальныя «міжгалактычная цішыня» ці «планета, якая страчвае магнітнае поле», пра што паэту таксама хочацца пагаварыць – але атрымліваецца не так пераканаўча, чым пра простых начных матылькоў, што слепа круцяцца па раніцах у сонным парку вакол сваіх пагаслых штучных сонцаў...

Думаецца, гэты паэтычны зборнік будзе цікавы ўсім, хто жадае пазнаёміцца з сучаснай маладой беларускай паэзіяй.

Людміла РУБЛЕЎСКАЯ

* * *

Спакушальная квецень
засне ў чаканні
салодкага плоду.
Блуканні
мяне прывялі
да жадання прачнуцца.
У яблыні цені
каханне маё заірдзе...

* * *

Стаю ў храме,
як прывід
уласнай адзіноты.
Адчуваю і ведаю –
не вечны.
Выйду з храма,
сустрэну твой закаханы позірк,
падумаю пра будучага сына...

* * *

Купальскім вечарам
прамяні папараць-кветкі
асвятлілі
дзявочую постаць,
што бясконца ідзе
да мяне...

* * *

Тонкая стужка сцяжыны...
Паміж табой і мной
светлым успамінам
зелянее
алея кахання.

* * *

Мой лёс
на палатне
твайго парэпанага шляху
няўмольна пакінуў
суцэльныя і штрыхавыя
лініі кахання.

* * *

Кропелькі
на запацелым шкле –
нерастрачаныя пацалункі
Патрабуе працягу
наша неспакойнае дыханне...

* * *

Ты станеш такой,
якой я пажадаю.
Я стану тым,
каго жадаеш бачыць ты.
Клічу цябе за сабой,
падаю руку
свайму наканаванню.

* * *

Закінуты пірс
астылага пляжу...
Пад нашымі крокамі
прагіналіся тонкія дошкі.
Старэюць сведкі
першага кахання.

* * *

Паехала...
Сціхаў шум электрычкі.
Я – адзін.
Чатыры рэйкі
і тысячы шпалаў
ад мяне да цябе.

* * *

Каменьчыкам на пяску
выводжу родныя літары...
Закрычаць чайкі,
усміхнецца вецер,
калі набяжыць
на нашы імёны
нарачанская хваля.

* * *

Стракатыя кветкі
нашых сустрэч
на імгненне
прыгожылі вечнасць.
Пялёсткі пацалункаў
абарваў
расстання вецер...

* * *

Мой цень
авалодвае
водбліскам сонца,
што шлях асвятляе
далёкім сузор'ям
у тонях
тваіх закаханых вачэй

* * *

Няспраўджанай надзеяй
ты стаіш
на скрыжаванні
восеньскіх дарог.
Я стаў лістком кляновым,
з-пад каўнера
нашэптваю
нязмушаныя крокі.

* * *

У праменні
вечаровага сонца
сустрэну твой позірк.
Радасна загойдаецца
пачуццяў люстраванне
у рачной плыні.

* * *

Пацалункі юнацтва.
Зялёнае лісце
пад сонцам і ветрам.
Прызнанне згадаў
у горадзе летнім,
на беразе жвавай ракі...

* * *

Сонечны зайчык
апякае ранішнімі
здрадніцкімі пацалункамі.
Тлее асалода
на пажарышчы
нашае жарсці.

* * *

Звыкаюся з думкамі,
адвыкаю ад часу,
прывыкаю да людзей...
Цяжка ўпусціць у душу
узаемаразуменне,
цяжка адпусціць
надуманае каханне
назаўсёды

* * *

Цябе раўную
да сяброў,
да выпадковых,
да сябе.
Навучы, каханая,
змагацца з самалюбствам.

* * *

Лета, каханне...
Начная крынічка
успомніць калісьці
наш першы грэх.
І праз гады
я засаромлюся
зазірнуць
у яе халодныя вочы.

* * *

Пачуцці нарадохрыст
не ўтрымалі цябе побач,
не ўратавалі каханне.
Разганю пенныя хвалі,
пакаштую вецер,
надрыўна выкрыкну:
вярніся!

* * *

ЛЯ крынічкі –
кропелькі нябёсаў.
Пралескі
назіраюць за нашым каханнем.
Люблю твае рукі,
што пахнуць вясною.